

moravské advokátní komory zamítl, vrchní zemský soud žádosti vyhověl.

Nejvyšší soud odmítl odvolání výboru moravské advokátní komory.

D ů v o d y:

Dle §u 30 adv. ř. přísluší odvolání toliko proti o d e p ř e n í žádosti, tedy toliko postiženému kandidátu, nikoli však výboru advokátní komory, jenž o žádosti rozhodl a není tedy vůbec stranou, nýbrž stolicí k rozhodování povolano. Stolicí takové pak v řádu práva opravný prostředek nepřísluší, leda by výjimkou byl jí přece přiznán, což však musí v zákoně býti bezpochybným způsobem ustanoveno, jako tomu jest na příklad v §u 15 nesp. říz. (srv. § 514 třetí odstavec c. ř. s., § 84 zákona o soud. org.). Takové předpisy však právě pro jich výjimečnost na jiné případy rozšiřovati nelze, nehledě ani k tomu, že všechna obdoba již proto jest vyloučena, že případ není nijak podobný (§ 7 obč. zák.). Srovnati dlužno i § 7 druhý odstavec adv. ř., kde také odvolání přísluší jen »účastníku«, t. j. postiženému žadateli. Rep. nál. čís. 166 nemůže zde mýliti, neboť hořejších důvodů nevyvrací.

Čís. 5686.

Odchytil-li se soudce v rozvrhovém usnesení od zákonných předpisů o přednostním pořadí pohledávek, aniž by tu bylo dohody oprávněných osob ve smyslu §u 214, druhý odstavec, ex. ř., lze to napadnouti v rekursu, třebaž nebyl v tomto směru vznesen odpor. Lhůty, na které jest podle §u 216 čís. 2 ex. ř. a dalších příslušných předpisů obmezeno přednostní zástavní právo jednotlivých daní, poplatků a jiných veřejných dávek, jsou lhůtami propadnými.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1926, R I 1080/25.)

Do rozvrhového usnesení podal vymáhající věřitel rekurs proti přiznání přednostního pořadí pohledávkám eráru na převodních poplatcích a Zemské úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Praze na dlužných premiích. Rekursní soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu věcně rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursní soud odmítl podle §u 234 ex. ř. rekurs vymáhajícího věřitele proti přiznání přednostního pořadí pohledávkám eráru 5.468 Kč 19 h na převodních poplatcích a Zemské úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Praze 2222 Kč 19 h na dlužných premiích z toho důvodu, že stěžovatel, ač byl při rozvrhovém roku přítomen, nepodal při něm proti požadovanému přednostnímu pořadí odporu. S tímto výkla-

dem §u 234 ex. ř. nelze souhlasiti. O tom, zda přihlášeným pohledávkám přísluší požadované přednostní pořadí, či nepřislúší, rozhoduje soud podle §u 216 čís. 2 ex. ř. a dalších příslušných zákonných předpisů z moci úřední, bez ohledu na návrhy a právní názory stran. Od zákonných předpisů může se soud odchýliti jenom tehdy, když veškeré, jeho rozhodnutím dotčené, oprávněné osoby se shodly podle §u 214 druhý odstavec ex. ř. na tom, jak má býti nejvyšší podání rozděleno, v tomto případě se však taková dohoda účastníků nestala. Nelze ji spatřovati již v tom, že berní úřad a Zemská úřadovna požadovaly při rozvrhovém roku přednostní pořadí, a stěžovatel se o něm nevyslovil. Mohl přece a měl předpokládati, že soud posoudí nároky na přednostní uspokojení podle zákona. Předpisům o odporu nemůže býti přikládán ten smysl, že jím má býti soudce upozorněn, aby rozhodl dle zákona, a že jest ho třeba i tehdy, když má býti jím projevena toliko vůle, by nejvyšší podání bylo rozděleno podle zákonných předpisů. Ustanovení §u 234 ex. ř., že rekursní soud nesmí přihlížeti k rekursním důvodům, jež mohly býti, ale nebyly uplatněny již odporem při rozvrhovém roku, může býti vztahováno jenom na takové důvody, které nebyly ani ze zákonných předpisů ani ze spisů exekučnímu soudu známy, a právě jenom odporem mohou býti přivedeny k platnosti, především tedy na okolnosti skutkové. Rekursní soud jest arci toho názoru, že vymáhající věřitel uplatňuje promlčení přednostního pořadí obou sporných pohledávek, a že právě námitka promlčení musila býti uplatněna již při rozvrhovém roku, mělo-li býti k ní přihlíženo. A ani v tomto směru nelze s ním souhlasiti. Lhůty, na které jest podle §u 216 čís. 2 ex. ř. a dalších příslušných předpisů omezeno přednostní zástavní právo jednotlivých daní, poplatků a jiných veřejných dávek, nejsou lhůtami promlčecími ve smyslu §u 1501 obč. zák., nýbrž lhůtami propadnými podle §u 1449 obč. zák.; soudce jest povinen jich dbáti i bez návrhu stran. Odmítnutí stěžovatelova rekursu pro nepřipustnost není proto zákonem odůvodněno, a musilo býti uznáno, jak se stalo.

Čís. 5687.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 Sb. z. a n.).

V případě §u 17 rozl. zák. může sice každý manžel domáhati se rozluky, nelze však za všech okolností každému manželovi povolití rozluku. Jmenovitě nelze povolití rozluku pro hluboký rozvrat manželství manželu, jenž byl rozvratem převážně vinen.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1926, R I 29/26.)

Manželství stran bylo rozvedeno rozsudkem ze dne 5. června 1925 z viny žalovaného manžela. Žádosti manželově, by bylo manželství podle §u 17 rozl. zák. rozloučeno z důvodů §u 13 písm. e) a h) rozl. zák., bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

Nejvyšší soud žádost zamítl.